

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/50/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319010006
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8319010006.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Mariána Mačuru a JUDr. Evy Pirkovskej na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.10.2019 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/2/2019 zo dňa 30.05.2019.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/2/2019 zo dňa 30.05.2019 bola obžalovaná K. W. uznaná vinnou z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h) Tr. zákona a § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 03.10.2015 v čase okolo 16.30 hod. vo dvore rodinného domu č. XX v obci A., okr. H., ako vodička pri premiestňovaní osobného motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, E. H. XXXBS, z miesta státi smerom dopredu prešla mal. T. W., nar. XX.XX.XXXX, ktorá sa priblížila k vozidlu zozadu a spadla hornou časťou tela pod pravú stranu vozidla, pred pravé zadné koleso, ktoré ju pri rozjazde motorového vozidla dopredu prešlo, následkom čoho mal. T. W. utrpela trieštivé zlomeniny kosti lebky, pomliaždenie mozgu a vnútrolebečné krvácanie a dňa 05.10.2015 v Detskej fakultnej nemocnici Košice, III. Kliniky pediatrickej anestéziológie a intenzívnej medicíny zraneniam podľahla, čím svojím konaním si riadne a dôsledne neplnila rodičovské povinnosti v zmysle ustanovenia § 28 ods. 1 písm. a/ zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších predpisov, nakoľko ponechala mal. T. W. bez dozoru na dvore, vystavila ju týmto nebezpečenstvu, ktoré obv. K. W. aj sama spôsobila svojou jazdou s motorovým vozidlom,

za čo jej bol podľa § 149 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 36 písm. j/, l/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona a § 56 ods. 1, 2 Tr. zákona uložený samostatný peňažný trest vo výmere 200,- /dvesto/ eur a podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona jej bol pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu stanovený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 /dvoch/ mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor ihneď po vyhlásení rozsudku proti výroku o treste v neprospech obžalovanej. V dodatočne predložených dôvodoch odvolania vyslovil, že uloženie samostatného peňažného trestu vo výmere 200,- eur je vo vzťahu k obžalovanej nedostatočné na zabezpečenie účelu trestu. Odvolateľ vo svojom podaní poukázal na tú skutočnosť, že obžalovaná K.. W. svojím nedbanlivostným protiprávnym konaním spôsobila závažný a nenapraviteľný následok, t. j. smrť maloletého dieťaťa a tak uloženie samostatného peňažného trestu v predmetnej výške je zjavne neprimerané, i keď pripustil, že je pravdou, že obžalovaná bude trestaná za spáchanie tohto trestného činu po celý ďalší svoj život a že bude žiť s vedomím toho, čo sa stalo 03.10.2015, kedy prišla o svoje maloleté dieťa. Prokuratúra mala za to, že uloženým trestom nebol zabezpečený účel trestu v zmysle Trestného zákona. Predovšetkým v rámci generálnej prevencie je nutné uloženie primeraného trestu odňatia slobody z dôvodu, aby sa zabránilo obdobným nedbanlivostným konaniam zo strany rodičov voči svojim maloletým deťom. Uloženie prísnejšieho trestu za predmetné konanie má pôsobiť na všetkých

rodičov, aby pri vychovávaní svojich detí ich nevystavovali ohrozeniu života, prípadne zdravia. Zároveň potreba uloženia prísnejšieho trestu je odôvodnená aj tým, aby obžalovaná, ako matka ďalších svojich maloletých detí, vyvinula nadmernú snahu, aby aj ďalšie deti v dôsledku hrubej nebanlivosti nevystavila nebezpečenstvu ohrozenia ich na živote, prípadne zdraví. Vzhľadom na uvedené prokurátor navrhol Krajskému súdu v Prešove, aby zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol tak, že obžalovanej K.. W. uloží trest odňatia slobody v dolnej polovici upravenej trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Tr. zákona za použitia § 36 písm. j), l) Tr. zákona s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania okresným prokurátorom ako osobou na to oprávnenou, krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd v prvom rade preskúmaval postup konajúceho súdu predchádzajúci napadnutému rozsudku a zistil, že konajúci súd vykonal hlavné pojednávanie za účasti obžalovanej, ktorá mala možnosť predniesť argumenty o svojej nevine, mala možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, navrhnúť vykonanie ďalších dôkazov, ako aj predniesť záverečnú reč a posledné slovo. V konaní bola zastúpená obhajcom, prostredníctvom ktorého mohla obžalovaná uplatňovať svoje práva, preto porušenie práva na obhajobu nezistil.

Odvolanie obžalovanej bolo obmedzené iba na výrok o treste, preto výrok o vine nebol preskúmaný. K nemu však odvolací súd len v stručnosti uvádza, že obžalovaná vyhlásila, že je vinná zo spáchania skutku kladeného jej v obžalobe prokurátora za vinu, pričom po predpísanom postupe podľa § 257 Tr. poriadku bolo jej vyhlásenie o vine prijaté.

Následne odvolací súd pristúpil k preskúmaniu výroku o treste, ktorým bol obžalovanej uložený peňažný trest vo výmere 200,- eur. V posudzovanom prípade konajúci súd, ako poľahčujúce okolnosti vyhodnotil zistenia, že obžalovaná M. W. pred spáchaním trestného činu viedla riadny život a k trestnej činnosti sa priznala a svoje konanie úprimne oľutovala, čo zodpovedá ustanoveniu § 36 písm. j), l) Tr. zákona, pričom priťažujúce okolnosti nezistil. S týmto záverom sa stotožnil aj odvolací súd, keďže z výsledkov vykonaného dokazovania plynie, že obžalovaná doposiaľ súdne trestaná nebola a doposiaľ nebola ani postihnutá za akýkoľvek priestupok.

Účel trestu je vymedzený v § 34 ods. 1 Tr. zákona a tento má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Súčasne je potrebné prihliadať pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zákona najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Okresný súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery mal za to, že cieľom dosiahnutia účelu trestu je zabrániť obžalovanej v ďalšom páchaní trestnej činnosti a vychovať ju k tomu, aby viedla riadny život, a tým výchovne pôsobiť aj na ostatných členov spoločnosti. V prejednávanej veci dospel súd k záveru, že prevychovávať obžalovanú K.. W.W. nie je potrebné, lebo doteraz viedla riadny život a je možné predpokladať, že ho bude viesť i naďalej. Za danej situácie považoval okresný súd návrh prokurátora na uloženie hoci aj podmieneného trestu odňatia slobody skôr za kontraproduktívne ako účelné.

Aj s týmto záverom sa stotožnil odvolací súd. Obžalovaná ako v konaní pred prvostupňovým súdom, tak i v konaní pred odvolacím súdom opätovne verbalizovala prežívané utrpenie a ľútosť nad stratou maloletého dieťaťa. Na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom v rámci konečného návrhu uviedla, že každý deň myslí na to, čo sa stalo. Z prejavu obžalovanej odvolací súd, vnímajúc ho komplexne nielen po obsahovej stránke, ale aj stránke opätovného prežívania udalosti vyvodil, že obžalovaná aj po vyše štyroch rokoch od skutku, je neustále v sebe konfrontovaná s následkom svojho konania, za ktoré počas celého trestného konania opakovane prijímala svoju vinu. Odvolací súd má za to, že uvedené

zistenie je už samo osebe dostatočnou zárukou pred prípadným opakovaním nedbanlivostného konania zo strany obžalovanej a preto nie je nevyhnutné navyše pôsobiť na obžalovanú hrozbou výkonu trestu odňatia slobody.

Na podklade tých istých úvah rovnako považuje odvolací súd za správny i okresným súdom uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiacov pre prípad, ak by výkon peňažného trestu bol obžalovanou úmyselne zmarený.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora, že uložený trest neplní účel generálnej prevencie, odvolací súd uvádza, že ukladanie prísnejších trestov má samo osebe vplyv na dosiahnutie generálnej prevencie predovšetkým u úmyselných trestných činov. Vo svetle vyššie rozvedených skutkových a právnych úvah má odvolací súd za to, že aj v prípade, že by bol obžalovanej uložený trest odňatia slobody, tak z uvedeného neplynie záver, že tento druh trestu má na iných taký vplyv, aby hrozba prípadného výkonu trestu odňatia slobody v budúcnosti zabránila obdobným nedbanlivostným konaniam zo strany rodičov, ako to uvádzal prokurátor v dôvodoch svojho odvolania.

S poukázaním na vyššie uvedené zistenia a z nich plynúce úvahy odvolací súd odvolanie prokurátora vyhodnotil ako nedôvodné a keďže nezistil žiadne ďalšie dôvody pre zmenu napadnutého rozsudku v neprospech obžalovanej, toto odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku. jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.